

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE : Drukkerij COLLEÉ - (Naaml. Maatsch.) - TONGEREN Postboks rekening n. 84855. Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar. Vooraf betaalbaar, 80 centiem het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie
nieuws fr. 2.00
Vonnissen en doodsbberichten fr. 3.00

Kleine Aankondigingen :

van 1 tot 4 regels fr. 2.50
Elke regel meer fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Dinsdagmiddag.

Wat 1930 zag gebeuren.

Indien voor België in 't bijzonder het jaar 1930 zal gekenmerkt blijven als het jaar van het Eeuwfeest voor de wereld zal het in 't geheugen van het mensdom blijven als het jaar van de crisis.

Als we nu nog maar schrijven konden, het jaar van het einde van de crisis; maar zoo ver staan we spiritig genoeg nog niet; we stappen in volle crisis van 't een jaar in 't ander en de vraag rijst op alle lippen; hebben wij het hoogste punt bereikt, of zal het nog lang blijven duren eer we de dalende helling terug betreden?

Het is stellig dat het niet zal gaan zonder golven van hoop en teleurstellingen.

Een straal van hoop levert vandaag reeds de min of meer gevoelige terugkeer tot normale toestanden in China, na jaren lang burgeroorlog in dit onmetelijke rijk.

Een goede stoot in de gewenschte richting zou ook gegeven worden door terugkeer van de rust in Engelsch Indië, wat aan de nijverheid in Engeland ten goede zou komen en zijn terugslag hebben zou in de rest van de wereld.

En dan zou ten slotte een groote opluchting veroorzaakt worden, indien er een einde kwam aan de dwingelandij die Rusland in ijzernen boeien gekeld houdt, al is er voorlopig nog niets van te bespeuren en al is het ook zeker dat, na zulk een ondermijning, Rusland slechts traag en langzaam zal genezen.

1930 zal ook bekend blijven als het jaar van de werkloosheid, als het gevolg van de crisis.

Werkloosheid is een algemeen verschijnsel geworden en verscheidene landen hebben reeds hun toevlucht genomen tot protectionistische maatregelen, om hunne nijverheid te beschermen.

's Is wel een plaaster op een houten been, maar we hebben voor het oog en al niet veel beter beschikbaar als geneesmiddel dan plaatsers van die soort.

Want, aangezien de reeds protectionistische landen evenzeer door werkloosheid getroffen zijn als de weinige nog vrijhandelsgezinde, is niet te verwachten dat het middel iets zal werken.

Dan is 1930 ook geweest het jaar der ofwel gelukte, of wel mislukte revoluties.

De revolutionaire woelingen in Zuid-Amerika die in 1930 menigen presidentieelen stoel omverwierpen (in Bolivia, Peru, Argentinië en Brazilië) hebben den internationalen handel en belevgers merke afbreuk gedaan, maar daar is het herstel reeds bezig of op komst.

In Europa is de eenige beweging in dien aard, in Spanje namelijk, op een mislukking uitgegaan.

Daar werd in het begin van het jaar de dictator Primo de Rivera ten val gebracht en wist zijn opvolger, generaal Berenguer, het smeulende vuur der onvredeheid niet uit te dooven.

Daaruit volgde dan de poging tot omverwerping der monarchie die in de laatste dagen van het jaar plaats had.

Of het daarom nu rustiger worden zal, omdat de laatste revolutionaire beweging op een fiasco uitliep, zullen wij spoedig weten.

Op den weg van internationalen vrede en verzoening zijn we in 1930 niet ver voortuitgekomen, in alle geval niet zoo ver als het wenschelijk was.

Het succes der Hitlerianen bij de Rijks-

Wat willen zij ?

Onder dezen titel toont het Nieuws van den Dags aan wat Fronters, Vlaamsche nationalist en andere tisten van alle zoortjes met hun beweging en hun strijd beoogen: De verontzigt van België.

Het blad besluit zijn merkwaardig artikel als volgt:

«Wij, Belgen, wij staan niet alleen in Europa; en wij moeten ons afvragen wat er gebeuren zou, indien België, door het verraad van trouwelooze scheurmakers, gevaar liep van te niet te gaan? Meent men dat Engeland, welk in 1914 bij het schenden onze grenzen door de Duitschers, seffens de wapens opnam, (dezen keer de oogen sluiten zij? Meent men dat de groote mogendheden, welke na den oorlog te Versailles den toestand van Europa geregeld hebben, er niet zouden tusschenkomen? Moesten Vlaanderen en Wallonië ooit van elkaar worden losgerukt, dan waren de vreeslijkste politieke moeilijkheden te duchten; en nooit zou men toelaten dat de wilkeur en de oneerlijke grillen van eenige Fronters alles in de war brengen! Het minste, dat ons te verwachten zou staan, was dat wij onze vrijheid en onafhankelijkheid verbeuren, om als kwijljongen, onder de voogdij van het een of het ander land gesteld te worden!

« Heeft al moeite genoeg gekost in 1830, om de officiële erkenning der groote Europeesche mogendheden te bekomen; en het viel juist in het plan van zekere vreemde staatslieden Wallonië aan Frankrijk te hechten en Vlaanderen wederom onder de Hollandsche heerschappij te brengen. Nooit heeft Engeland daarin willen toestemmen; en het inrichten van een enig en onverdeeld België was niet enkel de vaste wil van alle Belgen, maar ook het eenig middel om een bloedigen Europeesch oorlog te voorkomen, en alzoo de vreeslijkste ramp te vermijden.

« De Fronters en zoogezegde nationalist schijnen niet eens te vermoeden dat zij met vrij spelen; en dat zij bovendien als doodgravers optreden van alle Belgisch en Vlaamsch zelfbestaan! Wij hopen wel dat zij niemand meer kunnen bedriegen! Weltra zal overigens de Vlaamsche kwestie binnen België hare volle oplossing krijgen; en zal hun valsch spel voor aller oogen blootgelegd worden; hoe eerder, hoe beters!

Het duur leven

De afdeling van het « duur leven » van den Hoogerem Ekonomischen Raad heeft eene vergadering gehouden, voor het onderzoek der verschillende oorzaken van het duur leven.

Er wordt inderdaad vastgesteld dat het leven even duur blijft, ondanks alle maatregelen, welke van regeeringszijde getroffen zijn om het leven beterkoop te maken. De regeering heeft de overdrachttaks verminderd. Deze vermindering heeft haren weerslag gehad op de prijzen van den groot-handel. Inderdaad, in de groot-handelsprijsen is er een merkelijke daling waar te nemen. Doch, het is van algemeen bekendheid dat de prijzen van den kleinhandel niet dalen; integendeel, sommige prijzen zijn nog verhoogd.

Aan welke oorzaken is deze wanverhouding te wijten?

Voorreest dient opgemerkt dat sommige firma's, trust en groot-handels en ondanks al de maatregelen, die de prijzen in de hoogte te drijven. Zij treden als dictators op bij de kleinhandelaars, en dringen niet alleen hunne verkoopprijzen op, maar ook hunne winsten, en de kleinhandelaars, die weigeren zich te onderwerpen aan deze voorwaarden ontvangen geen koopwaar meer. Een enkel voorbeeld: eene hoedenfabriek legt de winkeliers een koopprijs op van b.v. 100 fr. per hoed, en dwingt de winkeliers 40 p.c. winst te heffen. Wie zich niet wil onderwerpen krijgt geen koopwaren meer.

Dit gebeurt ook met andere produkten. De kleinhandel ondergaat den dwang, de dictatuur van den groothandel. Talrijke schreeuende feiten zijn aldus aan 't licht gekomen.

Daar is ergens een zeker artikel in zekere wet, dat zulke praktijken straf: met zware boeten, en zelfs met gevangenis. De Hoogerem Ekonomische Raad zal moeten onderzoeken of die wet moet toegepast worden.

Een andere oorzaak van het duur leven moet ook gevonden worden in den hoogen papieren geldomloop. In 1926, bij de stabilisatie, werd er beslist dat de papieren geldomloop moest vastgesteld worden op 8 tot 9 miljard. Welnu, op dit ogenblik bereikt de omloop van papieren geld, 16 1/2 miljard, zegge zestien en half miljard. Zulke moet voorzeker zijn invloed hebben op het duur leven.

Er werd ook een onderzoek gewaagd aan den index aan zijne basis en aan zijne uitwerksel, want ook de index is een oorzaak van het duur leven.

Al deze punten zullen in volgende vergadering nader onderzocht worden.

De club der zonderlinge zielen.

De club der zonderlinge zielen. — De meest merkwaardige en zonderlinge vereeniging van Spanje is gevestigd te Barcelona. Het is de club van de Ark van Noë. Iedereen is als lid van de vereeniging welkom, wanneer hij maar een familienaam draagt, die tevens de naam van een vogel of van een ander dier is.

Twee vrienden hebben deze club gesticht, waarvan de een een bekend kunstschilder is, Gervé (Hert) genaamd, terwijl de ander, als schrijver van toonstukken een zekere vermaardheid geniet, n.l. Rusinol (Nacht-gaal).

Op zekeren dag kwam het ter sprake, dat men zich in Spanje ten zeerste mededeelacht, wanneer men een van zijn medemenschen «beest» noemt, terwijl men er ook in Spanje zeer afkeerig van is, in tegenstelling met andere volken, om dieren een menschelijke naam te geven.

Zoo kwamen zij op het idee dat het onder de gegeven omstandigheden aanbeveling vruchtloos om al diegenen, die gedooft, waren om een naam te dragen van een dier, in een hond onder te brengen, om daarvoor voortaan trouw te beschermen.

Op de oprichtingsvergadering werd een lezing gehouden over het doel en de inrichting van deze vereeniging en stamde de vergadering werden er reeds 60 leden meeschreven.

Onder de familienaam van de club van de Ark van Noë treft men allerlei namen van dieren aan, Bees, Vos, Konijn, Wolf, Musch, Schaap, Leeuw, Kat, enz. Bij Noë mochten er maar twee van iedere soort in de Ark binnengaan, maar hier is geen grens gesteld en zoo zijn er o.m.z. broers lid van deze vereeniging, die alle zes naar den weinig vleidenden naam van Stier luisteren.

De leden van deze club gaan er groot op, dat zij met alle conventionele begrippen en vooroordelen gebroken hebben.

Zij vergaderen op 'n Dinsdag die door 'n Spaansche volk als een ongeluksdag beschouwd wordt.

Het maandelijksche feestmaal heeft altijd plaats in een restaurant dicht bij den

BUITENLAND

FRANKRIJK.

De vrijmetselarij. — De Fransche lieden bevatten in den laatsten tijd iedereen dat nieuwe berichten over de tyrannie van de Vrijmetselarij in Frankrijk. Zij klagen er algemeen over dat het zoo moeilijk is om in de organisatie van deze geheime regeering een bres te schieven.

In de « Voix d'Alsace », vestigt Oscar Ferenzy er de aandacht op dat 30.000 vrijmetselaars een land van 40 miljoen menschelijke bevolkers. Dat is slechts te verklaren als men weet dat de Loge het heeft weten te spelen om de leidinggevende politiciers in hun kringen te betrekken en de logebroeders een positie te geven in de politieke leiding. Daardoor is het parlement en het geheele staatsbestuur van de Loge afhankelijk.

Een orgaan der Vrijmetselaars als de « Ere Nouvelle », heeft triumfeerend ge-

DE WARE EDELMAN

Ombréval stond zoo roerloos als een standbeeld. Die onverwachte wending deed hem sprakeloos staan. Zijn gelaat was aschgrauw. Zijn oogen hadden een schichtige uitdrukking. Des Cadoux, die ook was opgestaan, begreep alles in een oogwenk. Als een wegwaggenier speler, die zijn verlies weet te dragen, met opgewekt gelaat, lachte hij droogjes en klopte op zijn snufdoos.

— Wij zijns er prachtig ingelopen, beste Anatole, zei hij, een snuifje nemende. Jammer, dat ge dat mooie verhaal nu aan niemand meer kunt vertellen doen. Ik heb u wel gewaarschuwd, dat ge er te veel over sprak.

Vloekend wierp Ombréval zich in een aantal van blinde woede op La Boulaye. Maar even spoedig greep Garin hem bij den arm en hield hem stevig vast.

— Breng beiden weg, beval La Boulaye. Geef hun een veilig nachterverblijf en zorg dat ze onmogelijk kunnen vluchten.

Des Cadoux deed zijn snufdoos dicht.

— Wat mij betreft, ik ben klaar, mijnheer, lardon, citoyen, zei hij. En ik zal u geen last geven. Maar daar ik, voor zoover ik weet, niet begrepen ben in de orders, die gij hebt gekregen, heb ik u een voorstel te doen, dat zoowel in uw als in mijn belang is.

— Spreek, citoyen, zei La Boulaye.

— Ik dacht zoo bij mezelf, dat het voor u een heel last moest zijn, mij helemaal naar Parijs te stoopten, en ik voor mij zou de reis veel liever niet doen. Om te beginnen is het te vermoedend; en ten tweede heb ik niets geen lust om door 't kleine portje van de guilotine in de andere wereld te stappen. En daarom wilde ik u vragen, citoyen, vervolgde de oude edelman, nochalant eenige korreltjes tabak van zijn jas kloppende, om de zaak maar dadelijk met mij af te doen.

— Wat bedoelt u, citoyen? vroeg La Boulaye.

— Wel, ik houd uw mannen voor goede schutters. Ik vind het dus wel zoo gemakkelijker voor u als voor mij, dat u me hier op de plaats zelf laat doodschieten.

La Boulaye's blik rustte met bijzonder welwillende uitdrukking op Cadoux. Dit was nu een edelman met een bewonderenswaardigen, een voorbeeldigen moed.

— U kijst van twee slechte dingen het minst slechte, citoyen, zei hij eindelijk.

— Precies, antwoordde Des Cadoux.

— Maar misschien kunt ge de twee slechte dingen beide ontlopen. Morgen vroeg hoort ge wel van mij. Ik hoop dat gij goed zult slapen. Garin, breng de gevangenen weg.

XV.

TWEE BRIEVEN VOOR SUZANNE.

Nog ruim een uur nadat de gevangenen waren weggebracht, liep La Boulaye in het kleine keukentje heen en weer met ondoorgrondelijk gelaat en het hoofd vol gedachten. Hij herinnerde zich wat Suzanne had gezegd over haar verlovning met Ombréval, die zich te Triar bij haar zou voegen.

Om dien man dus had zij hem misleid. Maar Ombréval was tenminste in Caron's macht en nu deed deze omstandigheid hem een middel aan de hand haar terug te lokken, zonder dat het noodig was haar schertse te reizen. Hij zou haar het bericht zenden, dat hij haar verloofde gevangen

BUITENLAND

ze uitspreekt. Durft ge zeggen dat ik heb gemood en gestolen? Ge vergeet dat ik een edelman ben, mijnheer de republieken.

— Dat betekent natuurlijk, dat de stand tot welken gij behoort, zulke dingen ongegrast kon doen, zonder er zelfs den naam aan te geven, dien ze verdienen. Maar ge vergeet, dat voor de republiek iedereen gelij is en al de belachelijke voorrechten van den adel zijn afsgehaft.

— Vlegel! Bromde Ombréval met flikkerende oogen.

— Citoyen, wikt gij uw woorden!

— La Boulaye trad op hem toe en in zijn stem trilde een toorn, niet minder hevige dan die van Ombréval.

— Dwaas, als ik dat antwoord nog eens kan u hooren, hetzij 't gericht is tot mij of tot een van mijn mannen, dan laat ik u afranselen.

En daar de mindere altijd onderloet voor den meerdere bedarede Ombréval's toorn onder de hevige vlaag van woede, die in La Boulaye opblaide. Hij werd doodsbleek onder Caron's bedreiging en zijn oogen vermeden angstvallig den vasten blik van den jongen afgevaardigde.

— Ge verdient niet, dat ik u ontzie, zei La Boulaye kalmer. En toch ben ik van plan u een lesje te geven in de edelmoedigheid. Over een half uur vertrekken we naar Parijs. Als u misschien hier of daar wordt verwacht door vrienden, wien ge van het gebeurde kennis wilt geven, kunt ge den tijd, die u hier nog rest, besteden met hun te schrijven. Ik zal zorgen, dat de brief zijn bestemming bereikt.

Ombréval werd nog bleeker, zijn oogen hadden een gejaagde uitdrukking. Er volgde een pauze. Eindelijk antwoordde hij:

— Heel graag zal ik van uw sanbd gebruik maken.

De onderdanige klank van zijn stem vormde een belachelijke tegenstelling met den hoogen toon, waarop hij eerst had gesproken.

Nu, doe het dan dadelijk.

En La Boulaye nam den inktkoker, een pen en een vel papier van den schoorsteenmantel achter hem, zette ze op tafel, schoof er een stoel bij en wendte Ombréval's plaats te nemen.

— En nu, citoyen Cadoux, zei La Boulaye, ziech tot den eudken avondende, het zou mij zeer aangenaam zijn als u mij de eer wilde aandoen met mij te ontbijten, terwijl citoyen Ombréval zijn correspondentie afdoet.

Cadoux keek eenigszins verrast op.

— U is wel goed, mijnheer, zei hij, even buitende, maar daarna...

— Ik ben besloten, zei La Boulaye met iets als een glimlachje, uw bezoek in overweging te nemen.

De oude Cadoux haalde diep adem, maar den blik van zijn blauwe oogen bleef vast en er speelde zelfs een flauw lachje op zijn lippen, terwijl hij antwoordde:

— U is werkelijk wel goed. Ik was bang dat u me zou meemaken naar Parijs en op mijn leeftijd is reizen afmattend. Ik ben u dus zeer dankbaar en ondertusschen — wel, als u toch zoo vriendelijk is mij te inviteren, welnu ja, laten we dan maar gaan ontbijten.

Samen gingen zij aan een klein tafeltje in de vensterzijde zitten en de waardin bracht hun een goetoude kip, een schaal met eieren, een schaal met groenten en een flesch rooden wijn. La Boulaye had dit zoo bij haar besteld.

— Wel het is een feestmaal, zei Cadoux zeer in zijn nopjes. En ofschoon hij dacht, dat hij nog slechts weinige uren te leven had, liet hij zich alles goed smaken en praatte onderwijl druk met La Boulaye, de

Stads- & Provincienieuws.

TONGEREN. — Hoenderbond.

De Hoenderbond van Tongeren richt een volledigen leerling in over hoenderbond, op volgende Zondagen: 18 Januari, 25 Januari en een Zondag die later zal bekend vinnakt worden, telkens van 10 tot 12 uur. De lessen hebben plaats in een der klassen van het Koninklijk Atheneum. Maestrichters-straat te Tongeren en worden gegeven door den bekenden pluimveeleeraar M. Dupas, van Vroenhoven. De bijwoning is gansch kosteloos en vrij voor iedereen, hoe meer toehoorders, hoe beter.

Het bestuur kan ook niet genoeg de hennelieffers aanraden deze belangrijke lessen slijt te volgen, hun verzoekend papier en potlood mee te brengen om zoo noodig nota's te nemen. Niet alleen voor de hennelieffers zal er veel te leeren zijn, maar ook voor de landbouwers, ambtenaars, verklieden die uit verzet of gewoonte eenige hennen houden en bij wie, helaas, die nuttige dierjes nog te veel stiefmoederlijk behandeld worden. Want zeker is het, dat bij gebrek aan onderricht in dit vak, velen niets winnen met hun hennen, ja, zelfs meer dan de helft, geld aan den kweek verliezen. Dat dezen den moed niet opgeven en den lesranger volgen om met kennis van zaken te werk te gaan en alzoo wat profijt te verzekerlijken.

Breng vrienden en kennissen mee, vertel het voort. Wij verwachten veel, zeer veel volk.

Waterleidingsdienst.

Aangezien de waterleidingszueren dringen te bezwezen, hetgeen zeer erge gevolgen en onkosten kan veroorzaken, zoo voor de stad als voor de woonbuurten, zijn deze verzocht ommiddellijk alle mogelijke voorbehoudensregelen te nemen en wel nameontlijk de volgende: De keldergraten dicht toe stoppen. 's Avonds, met zorg, de dienstkranen toe-

DRUKKERIJ-BOEKHANDEL COLLEÉ

NAAML. MAATSCHAPPIJ TONGEREN.

Bij uitscheiding van BOEKHANDEL, totale UITVERKOOP AAN FACTUURPRIJS, van alle in magazijn zijnde artikelen, van ons verkoophuis

GROOTE MARKT, 37 - 39, TONGEREN.

De N.M. Drukkerij COLLEÉ,

Hoek der Regulierenwalen der Putstraat.

eene der oudste en meest gekende der provincie, gelast zich, gelijk in het verleden met het uitvoeren van alle werken die het drukkersvak betreffen, en hoopt de gunst en het vertrouwen harer talrijke cliënteel te behouden.

DE BEHEERRAAD.

dierentuin, en bij bijzondere gelegenheden gaat de club met de muziek voorop een rondwandeling door den dierenruimten maken waarbij ieder lid verplicht is om voor zijn naamgenoot onder de dieren een lekker hapje mee te nemen.

draaien en de purgeerkraan binnen de woning opendraaien, alsook alle andere dienstkranten, die moeten openblijven tot dat de leiding onder drukking geplaatst is.

Het is stiptelijk verboden kranen voortdurend te laten loopen.

Bij overtreding wordt de waterleiding afgesloten.

Medegedeeld.

Katholieke Herleving.

Bij den kwadaardigen utval van het socialist weekblad tegen een geestelijkheid voegt zich nu nog een ietwat lawchekken dreiging in het blad der liberalen. Dit een ander blijkt overduidelijk dat socialist en liberaal beiden zich voorbereiden, dat in onze aloude katholieke stad het geloof zoo wat is geworden, dat de Kerk verloosd de rechten van Christus-Koning moet zien met voeten treden. 't Is een reusachtige vergissing! En 't is een grove belediging van de Tongerische samenleving, het hier voor te stellen als een oud gebukt, dat de geestelijkheid in kerkelijke plichtgebed achter de roede of de blauwe vlag aan zou stappen. Beide die vlaggen verkondigen vijandschap aan de leeder der kerk van Christus-Koningschap. Nooit zal de kerk zich leenen, ze te huldigen. De Heer Deken, het hoofd der kerkelijke gemeenschap van Tongeren, die nog niet van het Casino of het rood volkshuis uit wordt bestuurd, heeft door te weigeren acher de roede vlag te gaan, nog wel in kerkelijk geweld, niets anders (dan zijn duren plicht) gedaan. En de Tongerische katholieke bevolking verwacht niet anders, om de eeuwigdige reden, dat zij verwacht, dat haar Deken op de eerste plaats katholiek is en blijft.

Met dat al lijkt het ons hoog tijd dat hier ter stede tegen de aanmatiging van vijanden van Christus-rechten en tegen vele misstanden op maatschappelijk zedelijk gebied, de katholieke actie stevig worden ingebracht. De bonden van het Heilig Hart bloeten, de hulde aan Christus-Koning neemt geregeld toe. Maar zonder dadelijke werking in het geheel openbaar leven volstaan wij niet. Het is al droevig dat in Tongeren de lamelinge liberale beginselsoosheid er ten slotte de schuld van is, dat onze oude katholieke stede, de eerste onder Maria's bescherming aan deze zijde der Alpen, onder St-Servaas een bolwerk voor het ge-

eerste republieken met wien hij ooit had aangezien. En terwijl zij zoo samen ontbeten, stamde Ombréval, achter wiens stoel twee republieken soldaten de wacht hielden, een brief aan Suzanne in elkaar.

Als La Boulaye, bezielde door het verlangen zich te wreken om het verraad, waarvan hij dupe was geweest, hem den brief had geschreefd, dan had deze niet meer in zijn geest kunnen zijn. Het was een kinderachtige, smeekende brief, waarin hij niet zoover afscheid van Suzanne nam, dan wel haar bezwoer hem ter hulp te komen. Hij was, schreef hij, gevallen in handen van mannen, die zich misschien wel zouden laten ontloopen. En daar zij toch rijk was (want dat zij wel een geleerde van haar fortuin zou geven, hij wist van de kostbaarheden, die zij bij zich hadden), hoopte en vertrouwde hij. Hierop schreef hij, was al zijn hoop gevestigd en zich beroepende op hun liefde, smeekte hij haar, hem haar hulp niet te onthouden.

Zelf was hij zoo diep getroffen door zijn eigen smeekbode, dat de tranen hem in de oogen kwamen en langs zijn wangen druppelden. Enkele vonden zelf hun weg naar het papier en zetten daar aan zijn verzoek meer kracht bij dan al zijn holla, klagende woorden van zelfbeklag konden doen.

Eindelijk was de brief gereed. Hij sloot hem met een ouwel en schreef het adres: « Aan jonkvrouwe De Bellecour, Hotel des Trois Rois, Triar ».

Hij zette tot La Boulaye, dat hij klaar was en deze verzoek hem nu, aan het tafeltje waaraan Cadoux nog zat, plaats te nemen en wat te gebruiken. Onderwijl zing de afgevaardigde zelf zitting schrijven.

(Wordt voortgezet).